

عنوان مقاله:

مبانی مشروعیت حکومت در نگاه سلاطین آق قویونلوها

محل انتشار:

فصلنامه جستارهای سیاسی معاصر، دوره 3، شماره 6 (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسندگان:

آذر آهنگی - دانشیار گروه تاریخ، دانشگاه تهران

دکترای تاریخ ایران اسلامی، دانشگاه تهران روزبهانی - دکترای تاریخ ایران اسلامی، دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

چکیده آق قویونلوها، زمانی که مغولان بر آناتولی استیلا یافتند، به همراه مغولان در شرق این سرزمین مستقر شدند. با ضعیف شدن حکومت مغولان در آسیای صغیر در قرن هشتم هجری، آق قویونلوها گروهی فعال بودند که به عرصه سیاست قدم گذاشتند و حدود یک قرن بعد، در ناحیه ای که مرکز آن دیار بکر بود، زیر سایه فعالیت و کاردانی رهبرشان، قراعثمان، حکومتی را بنیاد نهادند. هرچند قرايولوک عثمان، مؤسس حکومت آق قویونلوها در دیار بکر، اتحادیه خود را از گم نامی به سطح یک قدرت مطرح در منطقه آناتولی شرقی درآورد، این اوزن حسن بود که طی حدود بیست سال حکومت موفقیت آمیز با اجرای عملیات نظامی علیه حکومت های داخل ایران و قدرت های مجاور آن همراه با فعالیت های دیپلماسی، و نیز جلب حمایت فرقه متنفذ صفوی، توانست تقریباً بر همه ایران مسلط شود. اوزن حسن از همان ابتدای قدم گذاشتن در راه کشورستانی سعی کرد از همه عناصر مشروعیت بخش معمول آن زمان برای برحق نشان دادن حکومت آق قویونلوها بهره بگیرد. بنابراین، در مقاله حاضر سعی شده است تا ضمن شناخت مبانی مشروعیت این دودمان، به تاثیر این عناصر مشروعیت بخش در «نشان» اوزن حسن، برای فرمان رویی یادگار محمد تیموری بر خراسان، توجه شود و از این طریق تحول مبانی مشروعیت حکومت آق قویونلوها در واپسین سال های قبل از برآمدن دولت صفویه بیان شود. البته در این بررسی دیدگاه های جلالالدین دوانی و فضل الله بن روزبهان خنجی درباره مشروعیت سلاطین این دودمان هم مد نظر قرار گرفته است.

کلمات کلیدی:

کلیدواژه ها: آق قویونلو، اوزن حسن، مشروعیت، حکومت، خنجی، دوانی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1292515>

